

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 382

ΕΤΟΣ 127'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ

Ο παρελθών χρόνος ἀπέρχεται ἀνεπιστρεπτί. Κοπιῶν καὶ πεφορτισμένος καταλαμβάνει τὴν θέσιν του εἰς τὴν αἰωνιότητα. Αἱ εὐσεβεῖς ἐλπίδες, ποὺ ἐναπετέθησαν εἰς τοὺς ὤμους του, ἀπεδείχθησαν μάταιαι. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὁφθαλμοί, ποὺ τὸν παρηκολούθησαν ἐναγωνίως, τὸν συνοδεύουν τώρα εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ βήματα γεμάτοι ἀπὸ ἀνεκπλήρωτα ὄνειρα. Τὰς στιγμὰς αὐτὰς δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὸ ρίγος τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τὴν πίκραν τῆς διασφεύσεως. Δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἓνα κάποιο πικρὸ χαμόγελο μετὰ πολλὰ ὑπονοούμενα. Ὁ-ρισμένας φορές ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ κλαύσῃ, χαμογελά.

Θὰ ἤμποροῦσε βεβαίως κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ γλῶσσαν ἐνθουσιαστικὴν διὰ τὸ ἔτος αὐτό. Δὲν θὰ εἶχεν ὀδικο, ἂν ὑπεγράμμιζε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀναδείξεως τοῦ ἡγέτου μας, καὶ τὴν κατάργησιν τῆς ὀρφανίας

τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἴμεθα ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν κολοσσιαίαν σημασίαν τῆς πειθαρχίας ὅλων τῶν δυνάμεων γύρω ἀπὸ τὸν ἡγέτην μας. Δὲν θὰ ἐδιστάζαμε ἐπίσης νὰ χειροκροτήσωμεν τὴν σημειουμένην αἰθρίαν εἰς τὰ πνεύματα τῶν κυβερνόντων ἐναντι ἡμῶν. Μία αἰθρίαν ὅμως, ποὺ ἐ-

ξαντλεῖται εἰς καλὰς προθέσεις, καὶ εἰς δηλώσεις καλῆς θελήσεως.

Μὲ ποῖον ὅμως δικαίωμα θὰ ἦτο κανεὶς πλήρως ἱκανοποιημένος, ὅταν εἰς πλεῖστα παραρτήματα βασιλεύει ὁ θρησκευτικὸς τρόμος, ἐνῶ ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας κρέμαται ἡ δαμόκλειος σπάθη τῆς πράξεως 45)51; Νὰ ἀναξέσωμεν ἐπίσης τὰς πληγὰς τῶν ληξιαρχικῶν περιπετειῶν μας καὶ τὰς διώξεις τῶν κληρικῶν μας; Θεοῦ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματι ἡμῶν.

Θὰ ἤμποροῦσε ἐπίσης νὰ καταλογίσῃ κανεὶς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἀπερχομένου ἔτους τὴν πανορθόδοξον διάσκεψιν τῆς Ρόδου καὶ τὰς διορθόδοξους ζυμώσεις. Ἡχηρὰ

Ὁ πᾶσης Δημοιογὸς Κτίσεως, ὁ καιροῦς καὶ χρόνου ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐναντιοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε.
ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΛΕΗΜΩΝ
Βερολίνοιον Μουσεῖον (Εἰκὼν τοῦ 18' αἰῶνος)

Τ Α Ε Θ Ι Μ Α

Κατά τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκφράζουν τὰ ποικίλα αἰσθήματά των διὰ διαφόρων ὁραίων καὶ γραφικῶν ἐθίμων.

Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἐθίμων αὐτῶν ἔχουν μακρὰν τὴν προέλευσίν των, ἀνάγονται συνήθως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν εἰδωλολατρικὴν ἐποχὴν. Ἐχουν ὅμως, κατὰ τινὰ τρόπον, χωνευθῇ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ καὶ ἔχουν ἀποτελέσει πλέον ἐκφραστικούς τύπους. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς τὰ ἔθιμα ἀποτελοῦν γνωρίσματα χαρακτηριστικά τοῦ ἐθνικοῦ βίου τῶν λαῶν.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τόσον ἡ σημασία, ὅσον καὶ ἡ ἀξία τῶν ἐθίμων εἶναι σπουδαῖοταται!

Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ τάσις ἑνὸς λαοῦ νὰ ἀπομιμῇται ξένα ἔθιμα εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ προδιαγράφει τὴν κατὰπτωσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς εἶναι πλούσιος εἰς ἔθιμα. Ἑορταί, τελεταί, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα γεγονότα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου διανθίζονται ἀπὸ ποι-

γεγονότα τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν οὐδόλως ἀρνούμεθα. Πῶς ὅμως νὰ παραθεωρήσῃ κανεὶς τὰ πολλὰ ἐνδεχόμενα ποὺ ἐλλοχεύουν καὶ ἐπενεργοῦν κάτω ἀπὸ τὰς κινήσεις αὐτάς; Δυστυχῶς ἡ δυσπιστία μας εἰς τὴν καθαρότητα αὐτῶν τῶν κινήσεων τροφοδοτεῖται καθημερινῶς μὲ νέας ἀμφιβολίας. Τὸ δὲ ἀπερχόμενον ἔτος ἀνέσυρε πολλὰς πτυχὰς ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῶν παρασκηνίων.

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα λοιπὸν τοῦ γενικοῦ ὀρθοδόξου συμφέροντος εἰς πανελλαδικὴν καὶ πανορθόδοξον κλίμακα δὲν θὰ ἡμπορούσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ 1961 ὡς ἔτος μεγάλων ἐπιτυχιῶν. Ἀπερχόμενον ἀφίνει προβλήματα ἐκκρεμῇ, πληγὰς αἱμορροούσας καὶ πλεῖστα ἐρωτηματικά.

Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀτμοσφαίρας ἀνατέλει ὁ νέος ἐνιαυτός. Τὸν ὑποδεχόμεθα μὲ ἀνανεωμένας ἐλπίδας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ πικρὰ πείρα τῶν ἀνεκπληρώτων προσδοκιῶν τοῦ προκατόχου του θὰ μετατραπῇ εἰς γλυκεῖς καρπούς ἔργων. Διότι ὁ χρόνος, ἔλεγε ὁ Κικέρων, εἶναι κῆρυξ τῆς ἀληθείας. Ὁ κύκλος ἄλλωστε τῶν περιπετειῶν τῆς ὀρθοδοξίας ἔχει ἤδη κλείσει. Τὰ πάντα στρέφονται πρὸς τὴν μονοδικὴν διέξοδον. Ἡ ὀρθοδοξία ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς μόνον ὅταν λειτουργήσουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες. Ἡ ἀσφαλιστικὴ αὐτὴ δικλείς ἰσχύει τόσον διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν πανορθόδοξον.

κίλα ἔθιμα, γενικωτέρου ἢ τοπικωτέρου χαρακτήρος καὶ ἐκφράζονται δι' αὐτῶν ἀνάλογα συναισθήματα.

Ἐνῶ ὅμως εἶναι τόσον πλούσιος εἰς ἔθιμα, ἐν τούτοις ἐπηρεάζεται αἰσθητῶς ἀπὸ ξένα ἔθιμα, τὰ ὁποῖα σπεύδει νὰ ἀπομιμῇ κατὰ λόγον μιᾶς ἀθλίας ξενομανίας.

Παράδειγμα, τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρον, ἡ διακωμώδης τοῦ Μεγίστου Ἱεράρχου Βασιλείου κ.λ.π.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ὡς ἀπομίμησης δηλαδὴ ξένων ἐθίμων, ἀλλὰ καὶ ὡς τάσις ἀπομίμησεως ἀποδεικνύουν ἐπικίνδυνον μείωσιν πίστεως, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν θρησκευτικὴν τῆς ἔννοιαν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν καὶ πολιτιστικὴν τοιαύτην.

Ποῖοι συνήθως ἀπομιμοῦνται;

Οἱ ἔχοντες τὸ συναίσθημα τῆς μειονεκτικότητος, ἢ οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ δημιουργήσουν πρωτοτύπως κάτι ἰδικόν των, ἢ, τέλος, οἱ αἰσχυρόμενοι νὰ ἐμφανίσουν τὰ στοιχεῖα τοῦ κλίματος καὶ τοῦ περιβάλλοντός των.

Εἰς ὅλας ὅμως τὰς περιπτώσεις ἡ ἀπομίμησης χαρακτηρίζει πνευματικὴν πτωχείαν ἢ πνευματικὸν ἔκπεσμόν. Ἡ ἀπομίμησης τοῦ ἔθιμου διευκολύνει τὴν ἀπομίμησην καὶ ἄλλων θεσμῶν καὶ ἀπομακρύνει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ ἐθνικοῦ του βίου καὶ πολιτισμοῦ, τὰς παραδόσεις του.

Δὲν ἀρνούμεθα τὴν πραγματικότητα τῆς συναλλαγῆς μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, ἐξ ἧς μοιραίως προκαλεῖται μιὰ ἀλληλεπίδρασις.

Ἡ συναλλαγή ὅμως ἀποτελεῖ μιὰ ἐντελῶς ἐξωτερικὴν σχέσιν, ἢ ὁποῖα δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐγγίσῃ τὸ ψυχικόν βάθος καὶ τὴν πνευματικὴν περιοχὴν τοῦ λαοῦ.

Δύναται, π.χ., ἡ Ἑλλὰς νὰ συναλλάσσεται, ὅπως καὶ συναλλάσσεται μὲ πολλὰ κράτη. Ἀλλοίμονον ὅμως ἐὰν διὰ τῆς συναλλαγῆς εἰσρέουν ἀνεξελέγκτως ἔθιμα, καταστάσεις, θεσμοὶ ἐκ τῶν μεθ' ὧν συναλλάσσόμεθα κρατῶν.

Τότε ἡ ἀθεία τῆς Ρωσσίας, ὁ Μασσони́σμός τῆς Ἀμερικῆς, ὁ προτεσταντισμός τῆς Δύσεως θὰ κατακλύσουν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνος, ὅχι διὰ νὰ τὸν κάνουν ρώσσον, ἀμερικανόν, γάλλον ἢ γερμανόν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν μεταβάλλουν εἰς καταβόθραν ἀκαθάρτων ὑδάτων, εἰς ἄβουλον καὶ ἄψυχον μηχανικὸν αὐτόματον, χωρὶς πνοὴν καὶ ἰδανικά, καὶ ἐπομένως χωρὶς πολιτιστικὴν καὶ ἐθνικὴν εὐθύνην.

Καὶ τότε ὁ Ἕλλην θὰ ἔχῃ μοιραίως ἀποθάνει ἱστορικῶς εἰς πῆγμα τοῦ ἐμβατηρίου «ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει...».

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Οἰκογένεια, τὸ Σχολεῖον καὶ πρὸ παντὸς ἡ λαϊκὴ ψυχὴ ἄς διαφυλάξουν τὰ ἔθιμα, τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις, ὅχι μόνον μὲ τὸν ζῆλον τοῦ συλλέκτου ἀρχαίων συλλογῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους, ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὸν δημόσιον ἡμῶν βίον.

Βιβλικαὶ Μορφαὶ

Α Β Ρ Α Α Μ

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη δὲν εἶναι μόνον ἡ Θεόπνευστος πηγή τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας· εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ πνευματικὸς χώρος εἰς τὸν ὁποῖον κινούνται ἐκλεκταὶ μορφαί, καταναζόμεναι ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς ἀγιότητος καὶ ἀκτινοβολοῦσαι αἰώνιον παράδειγμα ἀρετῆς.

Αὐτὰς τὰς μορφὰς θὰ παρουσιάσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, θὰ συνομιλήσωμεν μαζὺ των, θὰ τὰς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἐκθέσουν τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας των καὶ ἐν γένει θὰ μᾶς διδάξουν πῶς ἀντιμετώπισαν τὰ προβλήματα τοῦ βίου, κατενίκησαν τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς καὶ ἀνεδείχθησαν πρὸ τῆς χάριτος ἁγιοὶ καὶ πρόδρομοι, ἐν τῇ γενικωτάτῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως, τοῦ βασιλείου τῆς χάριτος.

Ἰδοὺ λοιπὸν μέσα εἰς τὴν χαριτωμένην αὐτὴν φάλαγγα ὁ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ!

Μόνος ὁδηγὸς εἰς τὴν πορείαν τοῦ Ἀβραάμ ἡ συνειδησίς του! Ἡ θεὰ τοῦ ἐναρέτου οὐρανοῦ, τὸ μεγαλεῖον τῆς περιβαλλούσης φύσεως, ἡ ἀνέκφραστος γοητεία τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, ἀφύπνισαν εἰς τὸν Ἀβραάμ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀληθοῦς καὶ πραγματικοῦ Θεοῦ! Οὐδεὶς τὸν κατηύθυνε εἰς τὸν ὁρθὸν αὐτὸν προσανατολισμόν· οὐδεὶς τοῦ ὑπέδειξε τὴν ἀλήθειαν.

Ἀπ' ἐναντίας τὸ περιβάλλον του, περιβάλλον πλάνης καὶ σκότους, ἐπόμενον ἦτο νὰ τὸν παρασύρῃ μακρὰν τῆς ἀληθείας καὶ νὰ τὸν ἐμποδίξῃ ἀπὸ τὴν σωτηριώδη ἀνακάλυψιν!

Μὲ ὁδηγὸν λοιπὸν τὴν συνειδήσιν του διέγνωσε, ὅτι ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πατὴρ πάντων καὶ προνοητὴς ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ὑπερθαύματος τις καὶ καταπληκτικὴ δύναμις ὑπεράνω τῆς συμβατικότητος τῶν δημιουργημάτων εὐρισκομένη καὶ τὴν πορείαν αὐτὴν ρυθμικῶς κατευθύνουσα!

Ὑπεκλήθη πρὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς Δυνάμεως, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν εἶχε ἐπικοινωνήσῃ ἀκόμη μαζὺ τῆς, καὶ τὴν ἀνεζήτην πέραν καὶ ὑπεράνω τῶν κτισμάτων. Ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ ἀκούσῃ κάποτε τὴν φωνὴν τῆς, ὅπως ὁ διερχόμενος ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούσει τὰς μελαδικὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν.

Καὶ ἡ βεβαιότης του αὐτὴ ἐπεβραβεύθη!

«*Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω*» (Γεν.ΙΒ,1).

Ἰδοὺ ἡ φωνὴ τῆς Δυνάμεως!

Ἐπιτακτικὴ, κατηγορηματικὴ, μεγαλοπρεπής!

Κατ' ἀρχὴν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ περιβάλλοντος!

Χαρακτηριστικὴ ἡ ἀξίωσις, ἀλλ' ὅχι ἀδικαιολόγητος!

Πρώτη φροντίς τοῦ γεωργοῦ, ὅταν τὸ δένδρῳ-λιον ἀναπτυχθῇ ὀλίγον, εἶναι νὰ τὸ μεταφτεύσῃ εἰς περὶ οὐκὴν ἐξασφαλίζουσιν εὐνοϊκὰς συνθήκας, ὥστε νὰ ἐξελιχθῇ εἰς μέγα καὶ καρποφόρον δένδρον τὸ μέχρι πρὸ τίνος ἀσθενὲς καὶ εὐθραυστον δένδρῳ-λιον!

«Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου.

Μὴ διστάσης, Ἀβραάμ, νὰ θυσιάσῃς τὸ περιβάλλον Σου!

Νόμος τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις!

Τὸ κύτταρον ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ἄλλου κυττάρου.

Ὁ καρπὸς ἀπορρίπτεται μακρὰν τοῦ καρποφορήσαντος δένδρου!

Ὁ νεοσσὸς ἐγκαταλείπει τὴν φωλεὰν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεκολαύθη.

Νόμος τῆς ζωῆς ἡ ἀπομάκρυνσις!

Ἀναγκαία προϋπόθεσις τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ!

Ἀνθρώπε σὲ καλεῖ ὁ Θεός, διὰ μίαν ἀποστολήν, τὴν μόνην ἀποστολήν· ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐσωτάτην ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς σου, νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτήν!

Ρίνισμα σιδήρου μεταξὺ ἀπιθάνων καὶ ἀσημάντων μορίων σκόνης καὶ πριονιδίων, ἀνθρώπε! Ὁταν σὲ ἐλύσῃ πρὸς ἑαυτὸν ὁ πανίσχυρος μαγνήτης τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, κατ' ἀνάγκην θὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ περιβάλλον σου, ἐφ' ὅσον αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν μυστηριώδη ἔλξιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἐχεις βεβαίως τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀντισταθῇς πρὸς τὴν ἔλξιν αὐτήν!

Ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ ἡ καταδίκη σου!

Ὁ ἄνεμος τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ὀλέθρου θὰ σὲ ἐξαφανίσῃ!

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πρῶτον μυστικὸν τῆς εὐγενοῦς καρδίας τοῦ Ἀβραάμ!

Μὲ τὸ φῶς τῆς Συνειδήσεως ἀναζητεῖ τὴν ἁγίαν καὶ ὑπερθαύμαστον Δύναμιν!

Ἐλκεται ἀπὸ ἕναν δόρατον καὶ πανίσχυρον μαγνήτην!

Δὲν ἀντιδρᾷ εἰς τὴν ἔλξιν αὐτήν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγκαταλείπει τὸ περιβάλλον του.

Ἀκολουθεῖ ἀδιαμαρτυρητῶς τὸν Θεόν, ὅπου τὸν καλεῖ. Τὸν ἀκολουθεῖ εἰς τὸ ἄγνωστον, μὲ τὴν βεβαιότητα, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ τυφλὸς τὸν φιλόστοργον χειρουργόν του!

«Καὶ ἔλαβεν Ἀβραὰμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὸν Λώτ, υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ . . . καὶ ἐξήλθον . . . » (Γενέσ. ΙΒ,5).

Ἐξεδόθη

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ ΤΗΣ ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΥ—ΓΑΜΒΡΟΥΛΙΑ

Ὁγκώδης τόμος 360 σελίδων. Περιλαμβάνει:

- 1) *Περίληψιν παλ)κοῦ ζητήματος.*
- 2) *Περίοδον μεγάλων διωγμῶν καὶ θέσιν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρετῶν ἐναντι τούτου.*
- 3) *Δευτέρην Βίβλον ὡς τὴν ἀφηγοῦνται οἱ παθόντες.*

Τιμὴ δραχ. 60.

Παραγγεῖλαι: Ἱερομ. Πανάρετον Πετρίδην, Κά-νιγγος 32 Ἀθήνας.

Στοιχασμοί

"ΜΕΘ' ΗΜΩΝ ΘΕΟΣ,"

Μεταξύ τῶν συμβολικῶν ὀνομάτων, πού ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν καὶ τὸν ὡς «παιδίον νέον» ἀνακλιθέντα εἰς τὴν Φάτνην, εἶναι καὶ τὸ ὄνομα «Ἐμμανουήλ».

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀναφέρει εἰς τὰς προφητείας τοῦ τοῦ δὲ μέγας ἐκεῖνος προφήτης Ἡσαΐας· «ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ «EMMANOYHΛ» (Ἡσαΐας Ζ', 14).

Τὴν δὲ ἐρμηνείαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀποκαλύπτει ὁ Ἅγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ· «ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ματθ. Α', 23).

Μαζύ μας ὁ Θεός!

Ἀλλ' ὑπῆρχε ποτὲ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεός δὲν ἦτο μαζύ μας; Δὲν ἦτο «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»;

Ἀσφαλῶς ὄχι!

Τὸ ἐπιβεβαιῶν ὁ Ἀπ. Παῦλος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν»! (Πράξ. ΙΖ', 28).

Μαζύ μας ὁ Θεός· ὄχι βεβαίως μὲ τὴν θαυμαστήν ἐκείνην ἐξουκρίωσιν τοῦ ὡς ἀνθρώπου βαδίσαντος καὶ συναναστραφέντος μετὰ τῶν ἀνθρώπων Ἰησοῦ!

«Οὐδὲν οὖν ἄλλο δηλοῖ τὸ «καλέσουσιν Ἐμμανουήλ» ἢ ὅτι, ὄψονται Θεὸν μετὰ ἀνθρώπων· αἶν μὲν γὰρ γέγονε μετὰ ἀνθρώπων, οὐδέποτε δὲ ὕψω σαφῆς» (Ὁμιλία Ε' Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον).

Μαζύ μας ὁ Θεός!

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» ὡς πανταχοῦ παρὼν! Ὡς

αἰώνιος, ἀναλλοίωτος καὶ συνδεδεμένος κατὰ λόγον αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος πρὸς τὸν κόσμον!

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» ὡς ἱστορικὸν γεγονός τῆς ἐνσάρκου Αὐτοῦ οἰκονομίας, ἦταν «γέγονεν ὁ οὐκ ἦν» καὶ «προσέλαβε ὁ οὐκ εἶχε».

Τὸ συμβολικὸν ὅμως ὄνομα «Ἐμμανουήλ» δὲν ἐκφράζει μόνον τὴν ἱστορικὴν συνέπειαν τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης τὸν εἶδεν διὰ τῶν ὀλικῶν τῆς ὀφθαλμῶν, «σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα»· τὸ συμβολικὸν ὄνομα «Ἐμμανουήλ» ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἐνωσιν τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἣτις ἀπετέλεσε τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας!

Ἐάν ὁ Θεός «ἐπεδήμησε ἐν κόσμῳ», δὲν τὸ ἔκανε, διὰ νὰ καταπλήξῃ, νὰ ἐντυπωσιάσῃ, νὰ προκαλέσῃ τὸ δέος καὶ τὴν τρόμον τοῦ σύμπαντος, ἀπὸ τοῦ φαινοτάτου Ἰλίου μέχρι τοῦ εὐτελεστέρου ἀνθελίου, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαγγελικῶν Δυνάμεων μέχρι τοῦ ἁμαρτωλοτέρου ἀνθρώπου.

Ὁχι!

Ἐάν ὁ Θεός «ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ» τὸ ἔκανε διὰ νὰ «θεώσῃ τὸ πρόσλημμα».

Νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ φωτεινὴν συντροφίαν τῶν Ἀγγέλων τὸν ἄσωτον!

Νὰ ἐξαγιάσῃ καὶ πάλιν τὴν προφιλή του συντροφίαν μὲ τὸν ἀνθρώπον.

«Μεθ' ἡμῶν» λοιπὸν ὁ Θεός οὐχὶ μόνον κατὰ λόγον δοράτου ἐν τῷ κόσμῳ παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἢ μόνον κατὰ λόγον ἱστορικῆς ἐν ἀνθρώποις ἐμφανίσεως.

Ἀλλὰ «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» κατὰ λόγον, κατὰ πρῶτιστον καὶ κύριον λόγον, μυστικῆς ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν!

Ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν τὴν κατὰφασιν εἰς ἐρώτησιν:

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»;

Εἶναι μαζύ μας ὁ Θεός;

Βασιλεύει εἰς τὴν ψυχὴν μας ὡς ἀπόλυτος καὶ δεσπόζουσα ἀλήθεια;

Καταυγάζει τὰς σκέψεις μας ὡς φῶς;

Κατευθύνει τὰς πράξεις μας;

Εὐδρίσκεται «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς συνεχοῦς καὶ διαρκοῦς πυρακτώσεως τῆς καρδίας μας ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς Θεῆς ἀγάπης του;

Βεβαίως φέροντες σάρκα καὶ οἰκοῦντες ἐν κόσμῳ θὰ ἔχωμεν ὅλας τὰς ἀνάγκας, ὅλας τὰς μοιραίας ἀδυναμίας, πού θὰ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ὀλικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅπως ὅμως τὸ σῶμα ἔχει τὴν αὐτονομίαν του, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ πνεῦμα θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἰδικὴν του αὐτονομίαν.

Καὶ τὸ πνεῦμα θὰ εὐρίσκεται εἰς ζηλευτὴν καὶ ὀφθαλμὴν κατὰστασιν, τότε μόνον ὅταν θὰ δύναται νὰ ὁμολογῇ ὅτι, ἀν μὴ τί ἄλλο, πῶλύχιστον, νὰ ἐπιποθῇ καὶ διαπλέγεται ἀπὸ τὴν νοσταλγίαν τῆς παρουσίας ἐν αὐτῷ τοῦ Θεοῦ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου ἡ εορτὴ τῶν ἁγίων Θεοφανείων πρέπει ἐφέτος νὰ προσλάβῃ πανηγυρικώτερον χαρακτήρα. Πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων, πρέπει νὰ κατέλθωσιν ἐγκαίρως εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, ὅθεν μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν θὰ γίνῃ ἡ ἐκκίνησις τῆς πομπῆς διὰ τὴν κατὰδυσιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν ἑσπιν «Κράκαρη».

Ὡς πάντοτε, οὕτω καὶ ἐφέτος ἀπαγορεύεται ρητῶς ἡ τέλεισις ἀγρυπνίας, ἡ τῆς θ. Λειτουργίας εἰς ἄλλον ἱερὸν ναόν.

—Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου μέχρι Πειραιῶς, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῶν Λεωφορείων Παλαμηδίου—Ἀγίου Βασιλείου μέχρι τῆς στάσεως «Πηγάδας».

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ε.Γ.Ο.Χ.)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ

*«Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους του
χιλίας· καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν
σου· πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγίζει»*

Πολλοὶ σελίδες τῆς ἱστορίας ἔχουν γραφῇ ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ἥρωος· πολλοὶ ἄθλοι ὀφείλονται εἰς ἕνα καὶ μόνον γενναῖον· πολλάκις δὲ ἡ σωτήριος ἀλλαγὴ πρὸς τὰ βελτίω καὶ ἡ δημιουργία νέας πολυτίμου καταστάσεως, ἐξ ὧν ἔθνη, λαοί, καὶ ἐκκλησία ἀκόμη, πολυμερῶς ὠφελήθησαν, ὑπῆρξαν ἀποτελέσματα ἑνὸς καὶ μόνου παράγοντος! Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀποκτᾷ ἰδιάζουσιν σημασίαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπου μὲ τὸν ἀφανῆ ἕνα συμμαχεῖ ὁ Παντοδύναμος. Εἰς καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξασφαλίζεται ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας!

Εἰς δὲν ἦτο ὁ Μέγας Ἀθανάσιος;

Εἰς δὲν ἦτο ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός;

Καὶ ὅμως δι' αὐτῶν ἐθρίαμβευσεν τὸ Φῶς καὶ ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἡ δύναμις τοῦ ἑνός, τιθεμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου καὶ ἐπευλογουμένη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, μεταβάλλεται εἰς συντριπτικὴν καὶ ἡφαιστειώδη ἔκρηξιν, ἥτις κοινορτοποιεῖ ὄρη ψεύδους καὶ ἀδικίας!

Μὲ τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν προσδοκίαν αὐτὴν χαιρετίζομεν τὸ τολμηρὸν καὶ ἀξιεπαινον διάβημα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ.κ. Χρυσοστόμου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Οὗτος, γνωστὸς διὰ τὸν ἐνάρητον βίον του καὶ τὸ συντηρητικὸν του φρόνημα, εἰς ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Ἱεράρχας ἐπιστολὴν (ἀρ. 1079)4-12-61) καταγγέλλει ἕνα φοβερὸν ἀνοσιούργημα· τὴν εἰς ἱερά χειροτονίαν ἑνὸς θεολόγου, ὀνόματι Ἀνδρέα Βλαντίκα, ὄντος διγάμου.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι συντεταγμένη εἰς ἄκρως ἐλεγκτικὸν ὕφος καὶ προδίδει ὅλην τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν τοῦ συντάκτου τῆς! Πύρινος ὁ κάλαμος καὶ φλογεραὶ αἱ ἐκφράσεις!

Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Συντάκτης παλλόμενος ἀπὸ ζῆλον Ἡλιοῦ καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὴν περαιτέρω δῆωσιν τοῦ ἐδάφους τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ καταφρονητὰς καὶ τολμηρίας κληρικοὺς διακηρύσσει τελεσιγραφικῶς: «Κατακλείοντες αἰσθανόμεθα τὸ χρέος νὰ δηλώσωμεν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἐπειδὴ οἱ ἐν προκειμένῳ ἀδιστάκτως καὶ κατὰ τρόπον ἀγοραίων καὶ βάνανυσον καθυβρισθέντες Ἱεροὶ Κανόνες, εἶναι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους οὐτε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δύναται νὰ ἀλλοιώσῃ, καθ' ὅσον ὡς προεσημειώσαμεν, ἔχουν ἀγιογραφικὸν ἔρεισμα (Α' τόμ. Γ' 2), εἰς ἣν ἀπίθανον περίπτωσιν, δὲν ἤθελεν Αὕτη πατάξῃ τὸ ἔγκλημα, περὶ οὗ τὸ παρὸν ἡμῶν ἐγγραφον ποιεῖται λόγον, τότε εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐκ τῶν Ἐπισκοπικῶν ἡμῶν ὅρκων, νὰ διακόψωμεν τὸ μνημόσυνον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ νὰ ἐνεργήσωμεν καθήκοντως, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ διαφωτίσῃ τὸ

εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς πατρίδος ἡμῶν, περὶ τοῦ εἰς ποῖον ἀνιστόρητον κατάντημα ἔφθασαν ἱεράρχαι τινές».

Δὲν ἔχει συνηθίσει τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα νὰ ἀναγινώσκῃ τοιαῦτα ἐγγραφα καὶ νὰ δονεῖται ἀπὸ τοιοῦτους κεραυνούς!

Ἡ ἐπισκοπικὴ φιλολογία κατεξαντλεῖτο εἰς τὰς περὶ τὰ «καλὰ καὶ συμφέροντα» φλυαρίας, ἐνῶ τὸ περὶ τοὺς θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνες ἐνδιαφέρον εἶχε πρὸ μακροῦ ἀτονήσει, διότι ἔθεωροῦντο οὗτοι ὡς μουσικὰ στοιχεῖα ἀρχαιολογικοῦ χαρακτῆρος, καὶ οὐχὶ ὡς γνώμονες καὶ κριτήρια τοῦ βίου τῶν «Ἱεραρχῶν καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας»!

Συγχαίρομεν εἰλικρινῶς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀργολίδος, διότι ὕψωσε φωνὴν ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ πεποίθησις ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, ὅτι τὸ καθεστὼς τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων μαζὺ μὲ τὰς Σεπτὰ παραδόσεις ἀποτελοῦν τὰ ἀμετακίνητα θεμέλια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς πραγματικότητος!

Συγχαίρομεν τὸν Σεβασμιώτατον!

Θὰ ἀναβιβάσῃ ὅμως μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ Γολγοθᾶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου, ὡς ἐπηγέλθη;

Ἡ φωνὴ του, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ κατ' ἀρχὴν, θὰ ἀκουσθῇ ὡς γλυκεῖα ἀντίλαλος, ζωογονοῦσα τοὺς νεκροὺς καὶ ἐμψυχώνουσα τοὺς ὀλιγοψύχους ἢ θὰ καταπνιγῇ ἀναισχύντως εἰς τὴν διανοιογμένην θάλασσαν μιᾶς σιωπῆς, κατ'

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Πρὸς

τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα παρτα καὶ τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς ὁργανώσεις τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς τὸ 39ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν βέβηλοι χεῖρες μετακινήσασαι τὰ αἰώνια ὄρια, ἅτινα οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἔθεσαν διήρεσαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ὁργανώσεις ἡμῶν ἀμυνθεῖσαι σθεναρῶς ἐπέτυχον τὴν ἀναστολὴν πάσης ἄλλης καινοτομίας, καθελώσασαι τοὺς τολμηρίας εἰς τὴν μεθόριον. Ἦδη ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου Ἑτοῦς 1962 καλούμεθα εἰς νέους ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς τελικῆς νίκης, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς καινοτομησάσης Ἐκκλησίας εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῆς τροχίαν. Εὐχόμεθα ὀλοψύχως, ὅπως τὸ Νέον Ἑτος 1962 ἀποβῇ ἔτος σωτήριον διὰ τὴν χειμαζομένην ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Ἐντολὴ Δ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Κ. ΣΙΑΒΡΗΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Η΄ ΨΑΛΜΟΥ

Ὁ ψαλμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ ἓνα μικρὸν μὲν ἀλλὰ ἐκτυφλωτικὸν πνευματικὸν ἀδάμαντα. Ἔτσι δι' ἄλλην μίαν φωνὴν ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ βαθυστόχα στα δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὰ ὀγκώδη. Μὲ ὀλίγας λέξεις κατέρχεται εἰς τὸ μέγα βάθος τῆς ψυχῆς μας. Ἀποδίδει τὸ δέος ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἐμρὸς εἰς τὴν μεγαλειότητα καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Βλέπει τὴν σφραγίδα τῆς παρουσίας Του εἰς κάθε γωνία τῆς κτίσεως καὶ γεμᾶτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνης στρέφεται πρὸς τὸν Δημιουργό. Ἰδοὺ τί λέγει.

Στίχος 1. «*Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν. ὡς θαυματοεργὸν τὸ ὄνομά Σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ*».

Ὑψιστε Θεέ, Παντοδύναμε Κύριε, ὅπου καὶ ἂν πορευθῶ πανταχοῦ εὐρίσκω ἐπὶ τῶν βημάτων μου τὰ ἴχνη τῆς παρουσίας σου. Ὅπου καὶ ἂν στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου τὰ πάντα μοῦ ἀναγγέλλουν τὴν μεγαλειότητά σου, τὴν ἀνεξάντλητον σοφίαν σου, τὴν ἄβυσσον τῆς ἀγαθωσύνης σου. Ὁ ἄπιστος, ὁ διεφθαρμένος εἰς τὴν ψυχὴν ὁ καθ' ὁλοκληρίαν θηριώδης, ὁ ἐπιδιώκων μόνον τὰς ζωῶδεις ὁρξέεις, νομίζει καλὸν νὰ κανυχάται ὅτι δὲν σὲ ἐγνώρισε καὶ οὐδὲν ἴχνος εὐρίσκει τῆς παρουσίας σου εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλὰ ὅποιος ρίψει τὰ βλέμματά του εἰς τὸν γύρον κόσμον θὰ σὲ εὕρῃ. Ὁλόκληρος ἡ κτίσις, Κύριε, ἀναγγέλλει τὸ ὄνομά σου. Μόνον ἡ διεφθαρμένη ψυχὴ τοῦ ἀπίστου δὲν ἀναγγέλλει καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν δημιουργὸν τῶν πάντων.

Στίχος 2. «*Οἱ ἐπῆρθη ἡ μεγαλοπρέπειά Σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν*».

Ὁ ἄνθρωπος γήινος καὶ σαρκικός καθὼς εἶναι καὶ περὶ τῶν γηίνων σκεπτόμενος, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν, θαυμάζει τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα πράγματα, τὰ τέρποντα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ λη

ἀξίωσιν ἀφανοῦς σκοπιμότητος ;

Θὰ γνωρίζῃ ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι ἡ περίπτωσις Βλαντίκα δὲν εἶναι ἡ μόνη παραβέβαιος !

Σεβασμιώτατε

Ὁ Θεός, τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ ἡ ἱστορία ἐσημείωσαν τὴν ὑπόσχασίν Σας ! Ἐξετέθητε ! Ὁφείλετε νὰ προχωρήσητε ! «Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ (Λουκ. Θ' 62).

Καὶ ἡ μόνη συνέπεια εἶναι νὰ προχωρήσητε εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς Ἐκκλησίας. Μὴ λησμονεῖτε τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δυνάμεως τοῦ ἐνός· μὴ Σὺς πτοήσῃ ὁ ἀριθμός !

Ἄλλωστε «εἰσὶν οἱ ἐπτακισχίλιοι, οἱ οὐκ ἐκλείναν γόνυ τῷ Βάαλ», ἔτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν εἰς τὴν ἐπιταγὴν Σας.

Ἐμπροσθέν Σας διανοίγεται ἡ ἡ ἀνηφορικὴ ἀτραπὸς τῆς Δόξης ἡ ἡ ἐπαίσχοντος ὁδοῦ τοῦ συμβιβασμοῦ.

Ἐκλέξατε !

σμονεῖ νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ ἐὰν ἀπέβαλλε τὴν στάσιν τῆς γῆς καὶ ὑποῦτο πρὸς τὰ θεῖα ὦ ! Πόσον θὰ κατεπράυνεν τὴν ταραχὴν τῶν ἀγρίων παθῶν καὶ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ πόσον θὰ ἀνεγνώριζεν ἀμέσως ὅτι μεγαλύτερο καὶ μεγαλοπρεπέστερο ἀπὸ ἐσέ, Κύριε, δὲν ὑπάρχει. Τὰ πάντα, Κύριε, ἀναγγέλλουν τὴν θεία μεγαλειότητά σου. Διὰ τοῦτο ἃ· ὑψώθῃ ἡ ψυχὴ μου ὑπεράνω τῶν αἰσθητῶν ἀντικειμένων, διὰ νὰ βλέπω καὶ νὰ ἀγαπῶ ἐσέ μόνον, καὶ διὰ νὰ ἀναγγέλλω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν δυνάμιν σου, διὰ νὰ παρασκευάζω λατρευτοὺς καὶ νὰ μεγαλύνω μαζί τους τὸ ἄξιον καὶ μέγα ὄνομά σου.

Στίχος 3. «*Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον ἔνεκα τῶν ἐχθρῶν Σου, τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν*».

Ὑψιστε Θεέ ! Πόσον φανερὰ ἐχάραξες εἰς πάντας τὰ ἔργα σου τὴν μεγαλοσύνην σου ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ νήπια, θηλάζοντα εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας σὲ ὑμνοῦν.

Δὲν χρειάζονται ὑψηλαὶ γνώσεις διὰ νὰ ὑμνῇ θοῦν τὰ θαυμάσια ἔργα σου. ψυχὴ ἀπλὴ καὶ ἀθώα, ἔχουσα τὰς ἀρχὰς ἐκεῖνας τοῦ φωτός, ἀμόλυντη ἀπὸ σκοτεινὰ πάθη καὶ παράλογες φιλοσοφίες εἶναι ἱκανὴ διὰ νὰ μεγαλύνῃ τὸ ὄνομά σου. Φανερώνουν μέγιστε Θεέ, εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀσθενεῖς, διότι αὐτοὶ μόνον σὲ γνωρίζουν καὶ σὲ ὑμνοῦν.

Τύφλωσε, Κύριε, τοὺς ἀσεβεῖς. Παράβλεψε τοὺς ἐχθρούς τοῦ ὀνόματός σου, ἄφησε τούτους νὰ πῶν αὐτοὺς ἄβυσσον εἰς ἄβυσσον, ἀπὸ σκότους εἰς σκότος. Συγχώρησέ τους. Τὸ λογικόν του, ἐσκοτίσθη. Ἐστερήθησαν τὸ φῶς τῆς παρουσίας σου. Ὑψιστε Θεέ, ἐμὲ μὴν ἐγκαταλείψῃς. Δός μου ταπεινώσιν καὶ ὑποταγὴν πνεύματος, φώτισε τὴν διανοίαν μου νὰ εὐρίσκειται πάντοτε μὲ τὴν φωνὴν τῆς ἐκκλησίας, ἀκολουθῶν τὸν ἀλάτριστον κανόνα, ἀπότρεψε, Κύριε, τὸ πνεῦμα μου ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμφιβολίας.

Στίχος 4. «*Οἱ ὀνομαὶ τοὺς οὐρανοὺς ἔργα τῶν δακτύλων Σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ Σὺ ἐθεμελίωσας*».

Καὶ ποῖα ἀνάγκη, Θεέ, νὰ μελετῶ καὶ νὰ ἐρευνῶ τὴν ὑπαρξίν σου ; Τὸ βλέμμα μου ἂν ὑψώσω, θὰ ἰδῶ τὰ μεγαλουργήματά σου. Δὲν εἰμαι ἄξιος, Κύριε, νὰ ὑπερβῶ τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις μου καὶ νὰ εἰσδύω εἰς τὰ μυστικά τῆς θεότητος. Βαδίζων τὴν νύκτα καὶ βλέπων τὸν μαῦρον θόλον τ' οὐρανοῦ μὲ τὴν λαμπρὰν διακόσμησην τῶν ἀναριθμήτων ἀστέρων δέος πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν μου. Ὅποια μεγαλοπρέπεια, αἰώνιε, ὕψιστε δημιουργέ παντὸς ζῶντος καὶ ὑπάρχοντος, ἔχεις ! Ποῖος εἶλε εἰς ἡλίο : ἔξελθε καὶ φώτιζε τὴν ἡμέρα. Καὶ εἰς τὴν σελήνην : νὰ γίνῃς τὸ φῶς τῆς νύκτας. Καὶ εἰς τὰ ἀστέρια νὰ κεντοῦν μὲ τὸ φῶς τους τὸν νυκτερινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ σου.

Ποῖος εἶναι ὁ ποιητὴς ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμα

Διὰ νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἐγράψαμε διὰ τὴν ση-
μασίαν τῆς προωθήσεως τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου εἰς
τὸ προεδρεῖον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλη-
σιῶν. Συγκινημένος ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ προτεσταντικῇ φι-
λοφρονήσεως πρᾶττει τὸ πᾶν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς
ὑποστηρικτὰς του.

Ἰδοὺ τὶ ἀναφέρουν σχετικῶς αἱ εἰδήσεις.

«Εἰς τὸ θέμα τῆς Ἑνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ Ὁρ-
θοδοξία προέβη εἰς δυναμικὴν ἐμφάνισιν διὰ συγκεκρι-
μένης καὶ ὁμοφώνου ἀποφάσεως. Ἡ ἀπόφασις αὕτη
ἤτις ἐλήφθη παμφεφεί, διαφωνήσαντος μόνον τοῦ Ἀ-
μερικῆς, ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Ὁρθοδό-
ξων Ἐκκλησιῶν, ἀνέφερεν ὅτι :

«Αἱ ἀποσχισθεῖσαι κατὰ καιροὺς Ἐκκλησίαι ἀπὸ
τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὰ διάφορα δόγματα καὶ
ἄπομολογια νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορικὴν
Ἐκκλησίαν.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη καὶ ὑπεγράφη ὑφ'
ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων Ἑλλήνων, Ρώσ-
ων, Ρουμάνων, Πολωνῶν, Βουλγάρων καὶ τῶν Πα-
τριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, μία μόνον παραφωνία πα-
ρητηρήθη καὶ ἡ παραφωνία αὕτη ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος Ἀμερικῆς Ἰακώβος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνέκρινε τὴν
κατάθεσιν τῆς Πανορθόδοξου ἀποφάσεως ταύτης δι-
ότι—ὡς εἶπε—τοῦτο θὰ ἀπετέλει ἐμπόδιον διὰ τὴν πε-
ραιτέρω συνεργασίαν μας με τοὺς Προτεστάντας».

Ἔργα καὶ ἡμέραι μεγαλοσχημόνων

Ἡ πολυκαθὺς μεγαλόνησος Κρήτη ὑφίσταται ἓνα
ἐξακολουθητικὸν ἀμείλικτον θερησκευτικὸν διωγμὸν τῶν
τέκνων τῆς ποδὶ διαπράττουν τὸ «ἀνοσιούρημα» νὰ εἶναι
παλαισιμερολογίται. Ἔτσι ἡ πνευματικὴ ἡγσία τῆς
Κρατ. Ἐκκλησίας ἔχει ἡσυχον τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ ν'
σχολῆται μὲ ὑψηλότερα ζητήματα ὡς τὸ κατωτέρω.

Κατὰ τὰς ἐξ Ἡρακλείου πληροφορίας, ἡ Ἱεραρ-
χία τῆς ἡμιανεξαρτήτου Ἐκκλησίας Κρήτης κατὰ τὴν
τελευταίαν συνεδρίαν αὐτῆς ἀπεφάσισεν ὅπως μὴ συ-
νέλθῃ αὕτη εἰς τὸ μέλλον ἐφόσον δὲν λάβουν τὸν τί-
τλον Μητροπολίτου οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῆς.

Πεισμόνως ὅμως, μικροπρεπῶς δὲ καὶ ἐξ ἐγωῖστι-
κῆς διαθέσεως ἀντιδρᾷ ἐπὶ ἔτη εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ
Μητροπολίτης Κρήτης, ὀρεγόμενος ἀνάδειξιν του εἰς
τὸν τίτλον Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης.

Καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς ἀπέναντι τῆς ἀξιώσεως ταύ-
της τοῦ προστατευομένου τοῦ Ἁγίου Κρήτης ὑποχω-
ρεῖ, ὅχι βέβαια ἀνευ σοβαρᾶς μειώσεως τοῦ ἀξιώμα-
τός του».

σίων. Ὡ ποῖος ἄλλος ἀπὸ ἐσὲ ὑπέρτατε δημιουργέ.
Πῶς εἶναι δυνατόν, Κύριε, ὁ ἀσεβὴς νὰ περιέρχεται
εἰς τόσῃ ἀπόγνωσιν, ὥστε νὰ ἀμφισβητῇ τὴν ὑπαρ-
ξιν καὶ τὴν παντοδυναμίαν σου καὶ νὰ τολμᾷ νὰ
ἀποδίδῃ τὰ δημιουργήματά σου εἰς ἀνύπαρκτόν τι !
(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐκνυλοφόρησαν τὰ ἡμερολόγια τσέπης εἰς
καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ὡς καὶ οἱ ἡμε-
ροδεῖκται τοίχου εἰς τὸ σύνθηδες σχῆμα, μὲ
περιεχόμενον ἄριστον, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀ-
σιολογιώτατου πατρὸς Ἀντωνίου Μονστάνα. Ὁ
ἀριθμὸς αὐτῶν ἐφέτος εἶναι περιωρισμένος, καὶ
διὰ τοῦτο αἱ παραγγελίαι τῶν ἀπανταχοῦ ἀδελφῶν
πρέπει νὰ γίνων ἀμέσως. Ἀποφεύγετε τὴν ἀγο-
ρὰν ἡμερολογίων ἀπὸ ἰδιώτας.

Τιμὴ ἡμερολογίων τσέπης δραχ. 2.

Ἡμεροδεικτῶν τοίχου δραχ. 7.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Νικολάου
Μενιδίου.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομη-
ταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστεί-
λουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ἃς
αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἶκον μι-
κρὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ
ἐπισήμου ὀργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

—•—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)